

Paul Bucur

A hármás angyali üzenet

A hármás angyali üzenet

Paul Bucur

Fordította: Kovács László
Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

Tartalomjegyzék

1. Bevezető
2. Az örökkévaló evangélium
3. Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget
4. A hármass angyali üzenet
5. Istentisztelet, a Teremtő, és a szombat
6. Leomlott Babilon
7. A hit általi megigazulás
8. A türelem

1. Bevezető

Szolgálata kezdetén Krisztus kiűzte a templomból azokat, akik szentségtelen üzletelésükkel beszennyezték azt. Miközben Jézus számárháton vonult be Jeruzsálembe, a nép „Hozsannát” kiáltott, idézve a 118. Zsoltár 25. versének első szavait, melyek így hangzanak: „*Oh Uram, könyörgünk segíts most*”.

A templomhoz érve Jézus meglátta a színpadot, amelyen a zsidó vallásosság régi színdarabját játszották. Az Úr átható pillantása ismét áthaladt a templom profán jelenete felett. Az Istenség átvillant a Megváltó emberi természetén, miközben fájdalommal figyelt. Isten olyan méltósággal és dicsőséggel ruházta fel Fiát akkor, mint amelyet még sohasem nyilvánított ki. Minden szem Jézus felé fordult. Azok, akik közelebb álltak Hozzá, meghátráltak. A tanítványai közül csak néhányan voltak Vele, amikor azt mondta: „*Meg van írva: <<Az én házám imádság házának mondatik>> Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek*”. Hangjának hallatán a vallási vezetők elmenekültek, de egy idő múlva visszamentek, mert azt képzelték, hogy Jeruzsálemben való dicsőséges bevonulása után Krisztus elfoglalja Dávid trónját. Amikor beléptek a templomba, meghökkenten álltak a csodálatos jelenet láttán. Jézus emberekkel körülvéve prédikálta az evangéliumot, és meggyógyította a testi gyógyulásra szorulókat.

„*És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket.*” - olvassuk Máté evangéliumának 21. fejezetében. De a főpapok és az írástudók, amikor látták a csodákat, amelyeket Jézus cselekedett, és a gyermekeket, akik kiáltották: „*Oh Uram, könyörgünk segíts most*”, haragra gerjedtek.

Miért említettem ezeket az eseményeket Jézus életéből a Jelenések 14. fejezetében található hármasszöveg bevezetésében? Mert a második templomtisztítást követően a zsidó vallási vezetőkkel konfrontálódva, Jézus kijelentette: „*Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: <<Áldott, aki jó az Úrnak nevében!>>*”. Ezáltal Jézus a 118. Zsoltár 26. versét a második eljövételével hozta összefüggésbe. Valószínűleg, hogy a 25. versnek: „*Oh Uram, könyörgünk segíts most*”, együtt kell maradnia a 26. verssel.

Az idők végén egy népnek szabadításra lesz szüksége. Megváltásra lesz szüksége. Krisztus válaszolni fog egy ilyen kérésnek, és megszabadítja népét mindattól, ami rabságban tartja. Mikor szabadítja meg? Közülünk egyesek jelekre tekintenek, hogy megismerjék az időket, de Krisztus Máté 24. fejezetében a háborúkról szólva azt mondta: *„de még nem itt a vég”*; beszélt a földrengésekről, az éhségről, a járványokról, és kijelentette, hogy: *„Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete”*. Továbbá beszélt hamis tanítókról, az egyházon belüli üldözésekről, de ezeket sem nevezte a végidő jeleinek. A 14. vers viszont a felsorolás csúcspontja. Itt megtudjuk, hogy mikor jön el a vég: *„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég”*.

A Biblia tele van a második eljövételről és az azt megelőző jelekről szóló hivatkozásokkal. Az emberek nagy félelemmel tekintenek Isten haragjának napjára. A Biblia ihletett írói intenzíven hangsúlyozták ezt a napot. Vajon a föld lakói csak ezeket az apokaliptikus jeleket kapták egy olyan Istentől, aki *„úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*?

Nem, természetesen nem. De szemeink a bűnösök büntetésénél és az idők jeleneteinél ragadtak le, és csak bizonyosságul prédikáljuk az embereknek azt, ami véleményünk szerint evangélium. Ezért az *„Oh Uram, könyörgünk segíts most”* kiáltás Istenhez emelkedik azok szívéből, akik kevésbé kiváltságosak, mint az adventnép, mert ők még nem kaptak világosságot.

Jézusnak a kijelentése Máté 24:4-ben: *(„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég.”)* prófétikus nyelvezeten íródott a Jelenések 14:6-20 verseiben.

Miután három egymást követő angyalt látott, akik mindegyike csatlakozott az előtte lévőhöz, a szeretett tanítvány látta a fehér felhő dicsőséges jelenetét, amelyen az Ember Fia ült, és jött a földre, hogy összegyűjtse a termést.

„És látám, és íme vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, aki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. Bocsátá azért, aki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; és learattaték a föld.”
(Jel 14:14-16)

A Jézus Krisztusról szóló pátmoszi látomásban János apostolnak be lett mutatva a második eljövettel kapcsolatos jelenet, közvetlenül a három angyal után, akik egy különleges megbízást kaptak. A három angyal közül az elsőnél volt az örök evangélium mérhetetlen értékes kincse, hogy hirdesse azt *„a föld lakosainak, minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”*. A második angyal csatlakozott hozzá, hirdetve Babilon leomlását, majd a harmadik angyal is csatlakozott, aki figyelmeztetett a fenevadra, és hirdette a hit általi megigazulás üzenetét.

Amikor a Jelenések 14. fejezetében olvasunk a hármass angyali üzenetről, tisztában kell lennünk azzal, hogy ezeket az üzeneteket Krisztus áldozatából áradó világosságban kell tanulmányoznunk.

„Krisztus bűnért hozott engesztelési áldozata képezi a nagy igazságot, amely körül felsorakozik a többi igazság. Ahhoz, hogy helyesen megértsük és értékelni tudjuk Isten Igéjének minden igazságát, Mózes első könyvétől egészen a Jelenések könyvéig, a golgotai keresztről áradó világosságban kell tanulmányoznunk azokat. Elétek tárom a kegyelem és a megújulás, az üdvösség és a megváltás fenséges emlékművét - a kereszten felemeltetett Isten Fiát. Ez legyen az alapja lelkészeink minden prédikációjának.” (Evangelizálás)

Az örök evangéliumot hordozó első angyal megjelenése megköveteli, hogy mindent, ami azután következik, Jézus Krisztus keresztye által tekintsünk. Nem érthetjük a hármass angyali üzenetet, ha nem a kereszty által nézzük azt.

Pál apostol követve Mesterét az 1Thess 5:1 versében kijelenti, hogy „Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek”. Pál apostol mégis ír valamit. Néhány verssel később tanácsolja, hogy „öltök fel a hit és szeretet páncélját és sisak gyanánt az üdvösség reménységét”, és ezáltal a hitet, a reményt és a szeretetet emeljük feljebb a benyomásoknál, amelyeket önmagunknak indukálunk az idők jeleit szemlélve.

Elképesztő az egyház kiváltsága és felelőssége. Az előttünk álló tapasztalat egyedülálló:

„A titkokat, melyekbe angyalok kívánnak betekinteni, melyet próféták, királyok és szent emberek szerettek volna megérteni, a maradék egyház világosságra hozza az Istentől származó üzenetek által. Próféták jövedöltek ezekről, és vágyakoztak megérteni, amit előre megmondtak, de nekik nem adatott meg ez a kiváltság. Szerették volna látni, amit mi látunk, hallani, amit mi hallunk, de nekik ez nem adatott meg. Krisztus második eljövetelekor mindent megtudnak. Akkor körülveszi őket a megszámlálhatatlan sokaság, és Jézus hirdeti a szabadítást, amelyet nagy Áldozata tett lehetővé.” (BT6)

A három angyal azt a népet szimbolizálja, amely hirdetni fogja Isten szeretetének üzenetét.

„A harmadik angyal az ég közepén repül, jelképezve azok munkáját, akik hirdetik az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Az üzenetek össze vannak kötve egymással.” (1888. anyag)

Krisztus ma nincs a földön népével, de megbízta követőit, hogy adják át a világnak azt, amit rájuk bízott. Elméjüknek egy változáson kell keresztülmennie; az emberi gondolkodástól a keresztyből áradó Isteni gondolkodásra:

„Isten szeretné vezetni az emberek elméjét a logikán alapuló meggyőződéstől egy mélyebb, tisztább és dicsőségesebb meggyőződéshez. Gyakran az emberi logika szinte kioltotta azt a világosságot, amelyet Isten fényes sugarakban akart árasztani, hogy meggyőzze az embereket arról, hogy a természet Ura méltó minden dicséretre és dicsőségre,

*mert Ő a mindenség Teremtője. Vannak lelkesek, akik tévednek, amikor előadásait teljes egészében csak logikus érvekre alapozzák. Vannak, akik meghallgatják az igazság elméletét, és a felhozott bizonyítékok lenyűgözik őket, majd amikor Krisztust tárják eléjük, mint a világ Üdvözítőjét, az elhintett mag kikelhet, és Isten dicsőségére gyümölcsöt hozhatnak. **Azonban gyakran nem tárják az emberek elé a Golgota keresztjét.***” (Evangelizálás)

A három angyal üzenete egy olyan téma keretén belül van bemutatva a Jelenések könyvében, amely a 12. fejezetben kezdődik. Az üzenetek a Krisztus és Sátán közötti harc témájába vannak belehelyezve. Ebben a harcban az egyháznak fontos szerepe van, és amely ellen Sátán a pápaságot használja fel. Amikor már senki sem számít arra, hogy valaki is ellenkezik a fenevaddal, és a sokaság kérdi: „Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele?”, akkor Istennek van egy válasza: „a 144 000 szent győz a fenevad felett”.

A Jelenések könyvének 14. fejezet harmas angyali üzenete készíti fel és erősíti meg őket, de azokat is, akik meghaltak a megpróbáltatás idején.

„Isten célja a harmadik angyal üzenete elküldésével az, hogy felkészítsen egy népet, amely hűséges Hozzá a vizsgálat ideje alatt.” (MS 154, 1902)

Az idők végén azoknak, akik Hozzá kiáltanak „*Oh Uram, könyörgünk segíts most*”, Jézus válaszolni fog azok hangján és életén keresztül, akik értik a harmas angyali üzenet mondanivalóját. Az üzenet megértésének felelőssége minden adventista vállán nyugszik.

A következő idézetet nem használom a sorozatban, hanem, mint mottó, az előadások végén.

„Egyetlen érdeklődés fog dominálni, egyetlen téma elnyeli az összes többi - Krisztus a mi igazságunk.” (1888. anyag)

2. Az örökkévaló evangélium

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14:6-7)

A hármias angyali üzenet bevezetőjében, a sorozat előző részében láttuk, hogy a három angyal Isten egyházának szimbóluma, amely az Úr utolsó felhívását hirdeti. Ugyanakkor azt is láttuk, hogy a három üzenet felkészít egy népet, aki megáll az ítélet napján. Éreztük, hogy nagy felelősség hárul ránk, mert a három angyal üzenetének nem csupán egy mantrának kell lennie, amelyet rögeszmésen megismételünk, hanem egy olyan üzenetnek, amely átalakít, először minket, majd azokat, akik általunk ismerik meg.

Ebben a részben tanulmányozzuk az első angyal üzenetét, szem előtt tartva az örökkévaló evangéliumot, amelyet hirdetni kell *„minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”*. Az a tény, hogy az első angyal azokat jelképezi, akik hirdetik a Jelenések 14:7 üzenetét, kötelez megérteni, hogy az örökkévaló evangéliumról van szó, és mire van szükségünk ahhoz, hogy hirdetni tudjuk azt.

A Korinthusi első levélben Pál apostol kijelenti, hogy Isten őt prédikálni küldte. *„Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem; de nem szólásban való bölcsességgel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, **Istennek ereje.**” (1Kor 1:17-18)*

Pál apostol számára az evangélium hirdetése Krisztus keresztjének hirdetését jelentette, és Krisztusról azt mondta, hogy Ő Isten hatalma:

„Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.” (1Kor 1:24)

Az előző versekben Pál apostol kifejezi a durva valóságát azoknak, akiknek az evangéliumot hirdeti: *„Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.” (1Kor 22-23)*

Isten megadta mindenkinek, amit kívánt: a bölcsességet kereső görögöknek adta Krisztus keresztjét, a zsidóknak pedig egy erős jelt adott - a Megváltó keresztjét. Közülük legtöbben nem fogadták el Isten ajándékát: a görögök azért, mert Jézus keresztjét bolondságnak tekintették, a zsidók pedig megbotránkoztak a kereszten, mert nem kapták azt a hatalmat, amelyre számítottak - azt állították, ha leszállt volna a keresztről, hittek volna Benne.

Pál apostol idejében élő görögök és a zsidók egy élő képet tárnak elénk napjaink valóságáról.

Ugyanazon kereséshez Istennek ugyanolyan megoldásai vannak, vagyis az örökkévaló evangélium, amely bemutatja Krisztus keresztjét. Nyilvánvaló, hogy a kereszt csak egy szinonima Krisztus áldozatára, magának a keresztnek, mint tárgynak, nincsen semmi hatalma vagy jelentősége.

Az örökkévaló evangélium hirdetését, az első angyal üzenete által, megtaláljuk Mt 28:18-20 hivatkozásában:

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nekik, mondván: <<Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, **megkeresztelvén** őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **tanítván** őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.>>”

Itt Jézus bemutatta a missziómunkát, amelyet a tanítványaira bízott - **a tanítást**. Pontosan mit kellett tanítaniuk? - kérdezhetnénk. A választ Mk 16:15-16 verseiben találjuk meg:

„És monda nekik: <<Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. **Aki hisz és megkeresztelkedik**, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.>>”

Krisztus tanítványainak menniük kellett minden nemzethez hirdetni a keresztet, mint Isten hatalmát. De ahhoz, hogy ezt megtehessék, szükséges volt kapniuk valamit Istentől. Nem indulhattak bárhogyan.

„És íme én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígérését; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem **felruháztattok mennyei erővel**.” (Lk 24:49)

„Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban **Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni** nem sok nap múlva. Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: <<Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?>> Monda pedig nekik: <<Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Hanem veszték erőt, minekutána a **Szent Lélek eljő reátok**: és lesztek nekem **tanúim** úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.>>” (Apcsel 1:5-8)

Mindezeket a bibliaverseket, amelyeket Máté, Márk, Lukács és az Apostolok cselekedeteiben olvastunk, össze kell kapcsolnunk, hogy jól megértsük, milyen munkát szándékozik megtenni Isten a Jelenések 14. fejezet három üzenete által.

A tanítványok Jeruzsálemből, Júdeából, majd Samáriából, a világ minden országába mentek, hogy hirdessék az evangéliumot, de azelőtt meg kellett kapniuk a Szentlélek hatalmát.

A Szentlélek ígérete nem csak nekik szólt:

„Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: <<Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?>> Péter pedig monda nekik: <<Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és **veszitek a Szent Lélek ajándékát. Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.**>> Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti vala őket, mondván: <<Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!>>” (Apcsel 2:37-40)

A tanítványoknak el kellett menniük szerte a világon, hogy hirdessék az evangéliumot az embereknek. Előtte viszont kapniuk kellett a Szentlélek hatalmát. Róm 1:16 versben Pál apostol kijelenti, hogy az evangélium Isten hatalma. „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére.” - és az evangélium prédikálása a kereszt hatalmának prédikálását jelenti. Ezért az evangélium prédikálása nem végezhető el a Szentlélek hatalma és Krisztus keresztje nélkül. Pál apostol jól megértette ezt az igazságot, és a következőképpen fejezte ki:

„Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem a **Szentlélek ereje által**, és teljes meggyőződéssel.” (1Thess 1:5)

„Én is, amikor hozzátok mentem, testvéreim, nem úgy mentem, hogy nagy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten bizonyágtételét. Mert elhatároztam, hogy **nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről**. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg nálatok. Beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség meggyőző beszéde volt, **hanem Lélek és erő bizonyítéka**, hogy hitetek ne emberek bölcsességén, **hanem Isten erején nyugodjék**.” (1Kor 2:1-5)

„Mert Krisztus nem azért küldött engem, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem szólásban való bölcsességgel, hogy Krisztus keresztje ne legyen hiábavaló. Mert a keresztől való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, **Isten ereje**.” (1Kor 1:17-18)

Ha a tanítványok a Szentlélek hatalma nélkül mentek volna az evangéliumot hirdetni, akkor munkájuk csupán üres szavak hangoztatásából állt volna, és csak az előadó ékesszólása vagy karizmája hatott volna a hallgatóságra. Az ilyen fajta munka erős benyomást gyakorolt volna egyesekre, ami lelkileg gyenge gyülekezet alapításához vezetett volna, de amelyet mennyei hatalommal telítettnek hittek volna. Így megismételték volna a zsidó nép történetét. Ezáltal a tanítványok nem az evangéliumot hirdették volna, hanem egy olyan elméletet, amely követőket formált volna, és egyesek rajongtak volna érte. A Szentlélek hatalma és Krisztus keresztje nélküli prédikálás nem az evangélium prédikálása lett volna, hanem csupán az evangéliumról szóló prédikálás, vagy még rosszabb, egy hamis evangélium hirdetése.

Ezeket a dolgokat minden adventistának figyelembe kell venni. Az isteni hatalom hiánya valójában az evangélium hirdetésének hiányát jelenti. Ez különösen veszélyes ezekben az időkben, amikor a törvényszegés titkos bűne különleges módon fog megmutatkozni.

A törvényszegés titkos bűne

A törvénszegés titkos bűne már működött abban az időben is, amikor Pál apostol hirdette Isten titkát. (Lásd 2Thess 2:7) Az idők végén, amikor a törvénszegés titkos bűne teljes erejével fog működni - „*És az ő homlokára egy név vala írva: TITOK; A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA.*” (Jel 17:5) - Isten titka a Szentlélek hatalma által ismertetik meg, amely egy olyan egyházat formál, amelyen nincs „*szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.*” (Ef 5:27) „*azért, hogy most az egyház által megismertesse a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal Isten sokféle bölcsességét.*” (Ef 3:1)

A törvénszegés titkos bűnéről Ellen White a következőket mondta:

„*Sátán arra törekedett, hogy ő legyen az univerzum legnagyobb hatalma. Bűne megmagyarázhatatlan. Ha meg lehetne magyarázni, akkor mentség létezne a bűnre. Ő a törvénszegés titkos bűne, ok nélkül.*” - *The Signs of the Times*, 1897. június 17.

„*Maga a Sátán nincs az igazságban; ő a törvénszegés titkos bűne.*” - 10 LtMs, 55. levél

„*Már az ősegyház napjaiban kezdte meg romboló munkáját a törvénszegés titkos bűne, melyről Pál apostol jövendölt; és amikor a hazug tanítók - akikre Péter apostol figyelmeztette a hívőket - becsempészték tévedéseiket, sokan áldozatául estek hamis tanaiknak. Egyesek a megpróbáltatások alatt kísértve lettek, hogy adják fel hitüket. Amikor János apostol ezt a kinyilatkoztatást kapta, addigra már sokakban kihűlt az evangélium igazsága iránti első szeretet. Isten azonban, nagy irgalmasságában, nem hagyta egyházát hitehagyott állapotban. Végtelenül gyöngéd üzenetében nyilvánította ki szeretetét iránta, valamint óhaját, hogy munkálkodjanak az örökkévalóságért. <<Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg és az előbbi cselekedeteket cselekedd.>>*” (Apostolok cselekedetei)

Isten titka

Isten titkáról ezt olvassuk a Bibliában:

„*Én is, amikor hozzátok mentem, testvéreim, nem úgy mentem, hogy nagy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten titkát.*(1Kor 2:1) „*Mert szeretném, ha tudnátok, hogy milyen nagy küzdelmem van értetek és azokért, akik Laodiceában vannak, és mindazokért, akik nem láttak engem személy szerint testben, hogy szívük felbátorodjék, és szeretetben összeforrjon, hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten (Atya) titkának, azaz Krisztus megismerésére. Benne van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse.*” (Kol 2:1-3)

„*Hanem a hetedik angyal hangjának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor beteljesedik az Isten titka, ahogyan hírül adta azt szolgálóinak, a prófétáknak.*” (Jel 10:7)

„Nektek adatott az Isten országának titka.” (Márk 4:11)

„Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért. Én értem is, hogy adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát.” (Ef 6:19)

„Most örülök az értetek viselt szenvedéseimnek, és betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben az ő testéért, amely az egyház. Ennek lettem szolgálójává Isten megbízásából, amelyet rátok nézve adott nekem, hogy betöltsem az Isten igéjét, mégpedig azt a titkot, amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen nagy a pogányok között e titok dicsőségének a gazdagsága, hogy bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége.” (Kol 1:24-27)

„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg nekünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly vagyok.” (Kol 4:3)

„És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben.” (1Tim 3:16)

Isten titka az örök evangélium, amelyet hirdetni kell a világnak. Ez a rejtély „Krisztus a dicsőségnek ama reménye”. Ezt az üzenetet kell hirdetni a világnak a Szentlélek hatalma által. Ez a rejtély van bemutatva a Jelenések könyvének 14. fejezetében. Most itt az ideje, hogy a Szentlélek ereje által hirdessük Isten titkát, az örökkévaló evangéliumot, és Isten hatalmát, amely a kereszttel.

Az evangélium hatalmának, a kereszttel hatalmának, a Szentlélek hatalmának meg kell nyilvánulnia a földön és az életünkben, mint Isten bűn feletti hatalma. Az első angyal által hirdetett üzenet nem a bűnben való üdvösség üzenete, hanem a bűnből való üdvösség üzenete. Ez az üzenet ellentétes a törvényszegés titkos bűnével, Luciferrel, és a bűnnel. Az első angyal örök evangéliuma az a hatalom, amely által Isten kihozza a bűnből azokat, akik válaszolnak hívására és elkerülik a tévedéseket és a sötétség megtévesztéseit.

A Biblia milyen világosan fejezi ki csupán néhány szóval - „láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot” - Isten vágyát, hogy megmentse az embereket, az Ő hatalma bemutatása által - az Ige által, aki meghalt a kereszten. Segítsen az Úr, hogy lelkünk válaszoljon erre a csodálatos üdvösségre, és a Szentlélek részesített ereje által a jó hír hirdetőivé váljunk.

„Tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.” (1Kor 1:21) Természetesen, a keresztről szóló igehirdetésről van szó. Ha ezen van a hangsúly az első angyal megjelenésével, szimbolizálva azokat, akik prédikálják a kegyelemről szóló utolsó

üzenetet, akkor senki se csökkentse a kereszt hatalmát azért, hogy más dolgokról prédikál, akár ha igazak is.

3. Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget

A Jelenések 14. fejezet első angyala az örökkévaló evangélium bemutatását a következő szavakkal kezdte: *„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget”*. Ebben az epizódban megtudjuk, hogy ez a buzdítás miért része annak az evangéliumnak, amelyet az angyal hangos szóval hirdet a föld lakosainak *„minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”*.

Az ember először a bűnbeesés után - azonnal - érzett félelmet vagy rettegést, amikor Isten hívó hangját hallotta, Aki kereste őt: *„És meghallák az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten előtt a kert fái között. Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda neki: <<Hol vagy?>> És monda: <<Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtézém.>>”* (1Móz 3:8-10)

Isten kereső hangja félelmet keltett Ádámban, bár előtte soha nem látott Istennél semmi olyat, ami ezt a reakciót váltotta volna ki. Ez a történet megmutatja, hogy a bűn miatt mennyire megváltozik az ember Istenről alkotott felfogása. Amikor az emberek meghallják az első angyal által hirdetett örökkévaló evangéliumot, akkor a reakció Ádáméhoz hasonló lehet, vagy az első szakaszban eltérhet attól, ha az ember Isten létezésének tagadásának állapotában van.

Ismerjük meg tehát, hogy mi Isten szándéka az üzenet hirdetése által. Ha az üzenet maga az evangélium, akkor az első angyal üzenete az isteni szeretetről szól, amely közelebb visz minket az Úrhoz. János apostol kijelenti, hogy *„a szeretetben nincs félelem”* (1Ján 4:18), és *„... nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten”* (2Tim 1:7).

Akkor miért félünk Istentől, ha a szeretetben nincs félelem? Vagy más módon is feltehetjük a kérdést: Hogy félhetünk Istentől a szeretetben?

A kérdéseinkre az elsődleges választ az 1Móz 22:9-12 versekben találjuk meg:

„Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten neki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a farakás tetejére. És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát. Akkor kiálta neki az Úrnak Angyala az égből, és monda: <<Ábrahám! Ábrahám!>> Ő pedig felele: <<Ímhol vagyok.>> És monda: <<Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsod őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én értem.>>” (1Móz 22:9-12)

Néhány nappal korábban Isten azt mondta Ábrahámnak: *„Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok neked.” (1Móz 22:2)*

A mennyei Atya istenfélelemnek minősítette Ábrahám engedelmességét. Ábrahám az Isten iránti szeretetből tette meg azt, teljes mértékben bízva az Ő ígéreteiben. Következtethetjük tehát, hogy az istenfélelem valójában Isten iránt való szeretet, és az ígéreteibe vetett hit szinonimája. Más szavakkal, az istenfélelem része a megigazulás tapasztalatának.

Más bibliaversek felhasználásával megtudhatjuk, hogy helyes-e az Ábrahám tapasztalatából levont következtetés.

Az első bibliavers az 5Móz 6:25, és a King James angol fordítás szerint olvassuk: *„És ez lesz nekünk a mi igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, amiképpen megparancsolta nekünk.”*

Mózes szerint a mi igazságunk Isten parancsolatainak megtartásából áll. Salamon kijelenti, hogy *„A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad” (Préd 12:15).*

Láthatjuk, hogy két másik ihletett bibliai író is az igazságot az engedelmességgel és az engedelmisséget az istenfélelemmel társítja. Megérthetjük tehát, hogy Dávid buzdítása: *„Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljétek reszketéssel” (Zsolt 2:11)*, valójában egy nagyon szoros kapcsolat az ember és Teremtője között. Az elolvasott ószövetségi bibliaversek szerint, amikor az első angyal hirdeti az örökkévaló evangéliumot, mondván, hogy féljük Istent, akkor tulajdonképpen egy hűséges kapcsolatra hív Istennel, és az igéje iránti engedelmisségre. Az újszövetség véleménye nem eltérő. *„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.” (2Kor 7:1)*

„És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevényiségtek idejét: Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön

vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynén, a Krisztusén.” (1Pét 1:17-18)

„Mindenkít tiszteljétek, az atyafiúságot szeressétek; az Istent féljétek; a királyt tiszteljétek. (1Pét 2:17)

„Annak okáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket.” (Fil 2:12)

Az újszövetség folytatja az ószövetségben felvázolt gondolatokat az istenfélelemről, bemutatva, hogy a megszentelődést Isten iránti félelemmel kell véghezvinni, ahogyan a megváltásunkat is.

Mennyire könnyű megérteni tehát, hogy az első angyal örökkévaló evangéliuma elhív bennünket a megszentelődésre, igazságra és üdvösségre. Mindezekén túl az istenfélelem más előnyökkel is jár, ahogy látni fogjuk a Szentírásban:

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme”, mondja a Zsoltáros a 111. rész 10. versében, „Az Úrnak félelme feje a bölcsességnek” jelenti ki Salamon a Péld 1:7. versében. Szintén Salamon állítja, hogy: „Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése” (Péld 8:13), „Az Úrnak félelmében erős a bizodalom” (Péld 14:26), „Az Úrnak félelme az életnek kútfeje” (Péld 14:27). Az első angyal evangéliuma bátorító. Az istenfélelem csak hasznot hozhat. Minden a mi boldogságunkért van. Az istenfélelem az Úr parancsolatai iránti engedelmességet jelenti. Ez a szeretet, mint ahogy Jézus Krisztus mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Ján 14:15).

„És néki adjatok dicsőséget.” Hogyan tudnánk dicsőséget adni az Úrnak, egy ilyen nagy Istennek mi, akik olyanok vagyunk, mint a felszálló pára, vagy egy földdarab? Ha figyelünk bizonyos bibliaversekre, látni fogjuk, hogy a Teremtő Isten - aki kisebbé tett minket „rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronázott” (Zsid 2:7), - Ő adja nekünk Sajat dicsőségét.

Íme néhány bibliavers!

*„Mert illendő vala, hogy **sok fiakat vezérelvén dicsőségre**, Isten - akiért minden van és aki által minden van - az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsid 2:10)*

*„Annak okáért mindent elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget **örök dicsőséggel egyben.**” (2Tim 2:10)*

Jézus azt mondta: *„És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnékik adtam” (Ján 17:22).*

Az Úr ezen szavai mellé azokat a szavakat helyezzük, amelyeket Pál apostol mondott a Szentlélektől ihletve:

*„Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, **melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre**; melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.” (1Kor 2:7-8)*

„Mert akarom, hogy tudotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti értetek, és azokért, kik Laodiceában vannak, és mindazokért, akik nem láttak engem személy szerint e testben; Hogy vigasztalást vegyen az ő szívük, egybeköttetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, hogy megismerjék az Isten és az Atya titkát, azaz Krisztust.” (Kol 2:1-2)

Tehát, a mi dicsőségünkre Isten rendelt egy titkos és elrejtett bölcsességet, azaz Krisztust. Ő a mi dicsőségünk.

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18)

Ahányszor gondolunk az első angyali üzenetre, mint nekünk szóló üzenetre, és mint igazságra, amelyet vinnünk kell a világnak, ne felejtjük el, hogy Jézus Krisztus a dicsőség, amelyet Istentől kapunk. Sehogy máshogy nem tudunk jobban dicsőséget adni Istennek, minthogy elfogadjuk azt a dicsőséget, amelyet Tőle kapunk, azaz Krisztust. Mennyire szép az örökkévaló evangélium üzenetének kezdete! Benne találjuk egy igaz élet ígértét, melyet Krisztus által élhetünk meg, - a mennyei dicsőségben és boldogságban megélt élet.

Az angyal szavai lerombolják az emberek iránti dicsőségadás szeretetét, amely annyira gyakori az egyházakban.

„Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusoktól való félelem miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.” (Jn 12:42-43)

Ebből az állapotból hív Isten minket, hogy jöjjünk ki az örökkévaló evangélium üzenete által. Isten példaképünknek és dicsőségünknek állította Jézust, hogy nyomdokaiban tudjunk járni és bízunk, mert Ő legyőzte a világot. *„De én nem embertől nyerem a dicsőséget”*, mondta a Megváltó, biztatva minket, hogy mi is így tegyünk, miközben tartjuk tisztán magunkat, hogy csak Istennek adhassunk dicsőséget.

Az örökkévaló evangélium üzenete időben jön, hogy megmentsen bennünket a korszakok végén lévő csapdától.

Segítsen az Úr, hogy megnyíljon a szemünk, hogy láthassuk ennek az üzenetnek a fontosságát, és siessünk, hogy meggyógyulva elvihessük azoknak, akiknek nagy szükségük van rá. A menny folyamatos aktivitásban van az ember megmentéséért. Csatlakozzunk mi is a menny munkájához, féljük Istent, és néki adjunk dicsőséget!

„Egyetlen érdeklődés fog dominálni, egyetlen téma elnyeli az összes többit - Krisztus a mi igazságunk.” (1888. anyag)

4. Elérkezett az ítélet órája

Tanulmányunk előző részeiben értelmeztük, hogy az első angyal üzenete Krisztust mutatja be. Az örökkévaló evangélium, melyet az angyal hirdet a föld lakosainak, nem lehet más, mint Megváltónk, és az üdvösségünkért végzett munkájának a bemutatása. A mostani tanulmányunk célja az, hogy meglássuk, milyen kapcsolat létezik az angyal által hirdetett ítélet és Jézus Krisztus között. Isten ítéletének valóságát a következő bibliaversek írják le:

„És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.” (Júd 1:6)

„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?” (1Pét 4:17)

„És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” (Zsid 9:27)

Isten ítélete hallatán az emberek megrémülnek, és félelmükben nem akarnak többet tudni az evangéliumról. Ennek egyik ékes példája Félix helytartó:

„Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged.” (Apcsel 24:25)

Félix helytartó reakciója szintén lejátszódik jó néhány emberben, amikor meghallják az első angyal üzenetét. Amilyen módon Pál apostol hirdette az evangéliumot, minden bizonnyal a legszebb prédikálás egyike volt. Ennek ellenére, az ítélet gondolata megijesztette a helytartót. Gyakran eltávolítjuk elméleteinkből az igazságos Istent, és helyettesítjük Őt egy olyan Istennel, aki együttérző törvénytelenégeinkben és alárendelt azoknak. Egy igazságos Isten, aki meg fog ítélni, ez gyakran kikerül a számításból, mert az evangéliumot elszakították az ítélettől, mintha nem is létezne semmi kapcsolat közöttük. A Biblia azonban nagyon határozott. János apostol kijelenti:

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világozság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a

világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (Ján 3:17-21)

Pál apostol is határozottan állítja: „Mert akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg. Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által.” (Róm 2: 12,16)

Azt, amit Pál apostol „az én evangéliumomnak” nevez, nem más, mint Jézus Krisztus evangéliuma, ahogy ezt maga az apostol is világossá teszi leveleiben.

„Tudtotokra adom pedig atyámfiain, hogy az az evangélium, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.” (Gal 1:11-12)

„Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére. (...) Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére.” (Róma 1:1,16)

„Mert nem merek szólni semmiről, amit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmességére, szóval és tettel. Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumát.” (Róma 15:18-19)

„Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bízva a körülméletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülméletlenség; (Mert aki erős volt Péterben a körülméletlenség apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). És elismervén a nekem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújták nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülméletlenség között prédikáljunk.” (Gal 2:7-9)

Isten meg fogja ítélni az emberek titkait az evangélium szerint, Jézus Krisztus által - Aki a teremtő Ige (Jn 1:3 és Kol 1:16 szerint), Aki megváltott minket (Kol 1:14 és Tit 2:14 szerint), és Aki az ítéletnél az Isten képviselője:

„E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból.” (Apcsel 17:30-31)

Az ítéletet az ember Jézus Krisztus fogja meghozni, és ez a tény a biztosíték minden ember számára, hogy az ítéletet a legnagyobb irgalommal, figyelemmel, szeretettel, igazságossággal, és tárgyilagossággal hozza meg. Az ember Jézus Krisztus, „Aki adta önmagát

a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4). Aki értünk „Szószóló az Atyánál” (1Ján 2:1), „Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt” (Tit 2:14). Aki „engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is” (1Ján 2:2).

Az első angyal által hirdetett örökkévaló evangélium -*„Féltétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája”*- a figyelmeztetés arra, hogy Jézus az emberekért végzett munkája végéhez közeledik, ez a szentek szentje szolgálata. Arra kényszerít bennünket, hogy ne az ítélettől féljünk, hanem Jézus elutasításától, Aki mint Áldozat, Pap, Bíró és Király.

„Mert Krisztusnak szerelme szorongat minket” - mondja Pál apostol 2Kor 5:14 versben, és ez a szeretet az üdvösség minden szakaszában megmutatkozik.

Az ítélet nem a félelem ideje azok számára, akik elfogadták az Isten Fiának evangéliumát, és az evangéliumon keresztül megtanulták félni Istent, és dicsőséget adni Neki. Nem az ítélettől kell, hogy megijedjenek az emberek, hanem attól, hogyha nem fogadják el mindazt, amit Jézus tenni akar értük, Mária méhében való fogantatásától kezdve egészen az Ő mennyei menyegzőjéig.

Pál apostol szavai: *„Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint”*, egy további bizonyíték arra, hogy a szeretet mindig igazság, és az igazság mindig szeretet, és egyik a másik nélkül nem létezhet egy igazságos Istennél. Isten igazsága nem más, mint Isten szeretete. Ezért az Ő igazsága szeretet, és aki elutasítja az igazságát, elutasítja a szeretetét. Ezen a ponton fontos megértenünk, hogy Isten szeretete az Ő törvénye. Ez közelebb visz bennünket az ítélet megértéséhez. Ha megértjük, hogy a törvény Isten tökéletességének leírása emberi nyelven, akkor megérthetjük, hogy Isten igazsága az Ő törvénye.

A szeretett tanítvány kijelenti, hogy *„Minden igazságtalanság bűn” (1Ján 5:17)*, és ugyancsak ő mondja, hogy *„a bűn a törvénytelenység” (1Ján 3:4)*, tehát bármely törvénytelen bűn, vagy az igazság hiánya. A törvény iránti engedelmisség az igazság. Ezért Isten igazsága az Ő törvénye.

„Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féltétek az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek!” (Ézs 51:7)

„És ez lesz a mi igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, amiképpen megparancsolta nekünk.” (5Móz 6:25)

Tekintettel arra, hogy Isten igazsága - vagyis az Ő törvénye - nyilatkozik meg az evangéliumban (Róm 1:16-17), és hogy az emberek a törvény által lesznek megítélve (Róm 2:12), nyilvánvalóvá válik, hogy az ítéletkor az evangéliumot nem lehet kihagyni. Az

evangélium nem más, mint Isten törvénye Krisztusban. Éppen ezért az örökkévaló evangélium üzenete, amit az első angyal hirdet a föld lakosainak, így kezdődik: *„Féltétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája”*. Az előző tanulmányban láttuk, hogy az Úr félelme az Ő törvényei iránti engedelmességet jelenti, vagyis azt, amit Krisztus evangéliuma elénk tár. *Eddig megértettük, hogy: „akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg (...) Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által”*.

Az első angyal elviszi az örökkévaló evangéliumot minden néphez. Üzenete feltárja az egész világ előtt Isten törvényének fontosságát, Isten igazságát és az ítéletet, amelyet az evangélium alapján hoznak meg. Mivel az első angyali üzenet: *„eljött az Ő ítéletének órája”* eljut minden néphez, nyilvánvaló, hogy ezek a népek az evangélium alapján lesznek megítélve Isten törvénye által. Azok, akik elfogadják az evangélium üzenetét, életüket a törvény és az evangélium világosságába állítják, hogy minden eltitkolt dolguk, amely nincs összhangban az evangéliummal és a törvénnyel, azonosítva és eltávolítva legyen.

„Eljött az Ő ítéletének órája” kifejezés utalás a Dániel könyve 7. fejezetének látomására.

„Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; Tűzfolyam folyik és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezren szolgálának neki, és tízezerszer tíezren állának előtte; ítéltők ülének le, és könyvek nyittatának meg. (...) Látám éjszakai látásokban, és íme az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada neki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv neki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik. (...) De ítéltők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszen. Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentjei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság neki szolgál és engedelmeskedik.” (Dán 7:9-10, 13-14, 26-27)

Dániel 7. fejezetében ismertetett ítélet magyarázatát megtaláljuk Dániel 8. és 9. fejezeteiben, ami megegyezik a mennyei szentély megtisztításával, azzal a munkával, amit Jézus 1844-ben kezdett el a szentek szentjében. Dániel könyvében olvassuk, hogy az ítélet után Isten Fia megkapja a föld feletti hatalmat, és a szentek is uralmat kapnak az ország felett Urukkal együtt. Nyilvánvaló tehát, hogy az első angyal által hirdetett ítélet órája Jézus Krisztus utolsó üdvözítő szolgálatára mutat.

Dániel 7. fejezetében leírt ítélet nem más, mint a vizsgálati ítélet, azaz az engesztelési nap, amely által Isten egyháza a törvény által megkövetelt tökéletességre jut, megkapja a Szentlelket, és minden hívőt elpecsételnek.

Tehát az első angyal üzenete egy nagyon fontos üzenet egy olyan nép felkészítésében, amely állva marad az ítélet órájában, és hirdetik az üzenetet azoknak, akik még nem ismerik azt. Az ítélet végén lesz a Bárány menyegzője:

„És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba (...). És jöve hozzám egy a hét angyal közül, akinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nekem, mondván: Jer, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből.” (Jel 19:6-8, 21:9-10)

„Krisztus belépése a szentek szentjébe, mint Főpap, hogy megtisztítsa a szentélyt - ahogy azt Dániel 8:14 versben olvassuk; az Emberfiának az Öregkorú elé lépése - ahogy azt Dán 7:13 mondja el -, és az Úr eljövetele az Ő templomába - ahogy Malakiás jövendöli -, ugyanazt az eseményt írják le. Ugyanezt szimbolizálja a vőlegény érkezése a menyegzőre, amiről Krisztus a tíz szűzről szóló példázatában beszélt Mt 25. fejezetében.” („A nagy küzdelem” című könyv)

Az első angyal üzenete felhívja a nemzetek figyelmét Isten ítéletére, és kijelenti, hogy ennek az ideje elérkezett. Mivel az angyal üzenete az örökkévaló evangélium üzenete, nem az ítéletről szóló üzenet, hanem egy felhívás a megtérésre, valamint az evangélium és a törvény figyelembe vételére. Az üzenet bemutatja Krisztust, mint Aki Áldozat, Pap, Ítéző és Király. Áldozatának vére által Jézus az ítélet ideje alatt végzi az utolsó szolgálatát, mint Főpap, azok megigazításáért, akik értékelték és elfogadták az Ő nagy áldozatát. Az ítélet végén Jézus megkoronáztatik, megkapja örökségül a földet, az Új Jeruzsálemet, mint menyasszonyt, melynek ékessége a szentek. Ily módon teljesedik be Ézsaiás próféciája:

„Emeld fel körös-körül szemeidet, és lássad, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájukat, mint ékszert, és felkötöd, mint menyasszony.” (Ézs 49:18)

„Egyetlen érdeklődés fog dominálni, egyetlen téma elnyeli az összes többit - Krisztus a mi igazságunk.” (1888. anyag)

5. Istentisztelet, a Teremtő és a szombat

Az egyház és a világ akkor kapta az első angyali üzenetet, amikor Isten ítélete azon a ponton volt, hogy elkezdődik. Az elmúlt évszázadokban az emberek az eljövendő ítéletről beszéltek, egy napról, amikor Isten megítéli a világot, de az első angyal üzenetében az ítélet eljött.

„Féltétek az Istent és neki adjatok dicsőséget!” Ezekkel a szavakkal mutatja be az első angyal az örökkévaló evangéliumot a föld lakóinak. Az istenfélelem minden ember kötelessége, amely a Megváltó szeretetének elfogadásából, és minden parancsolata iránti engedelmségből áll. Dicsőséget adni Istennek azt jelenti, hogy elfogadjuk azt a dicsőséget, amit Ő ad Krisztus által, és elismerjük Őt életünk Urának.

Az evangélium ezen szavak által - *„Féltétek az Istent és neki adjatok dicsőséget”* - közvetett módon közli velünk, hogy mást féltünk és másnak adtunk dicsőséget, nem Istennek. Most pedig, amikor az ítélet ideje érkezett, az örökkévaló evangélium arra a tudatra ébreszt bennünket, hogy milyen veszélyben lehetünk, amikor embernek adunk félelmet és dicsőséget, ami csak Istent illeti meg.

Amikor 1840-ben először hangzott el az első angyal üzenete, addigra a hagyományok már érvénytelenítették Isten törvényét, és az egyházak halott hitelvei felváltották az életadó igét.

Ahhoz, hogy felkészítse az embereket az ítélet órájára, hogy segítsen nekik leszakítani lelkükről a hiedelmek és a hagyományok láncait, Isten az örökkévaló evangéliumot hirdeti, és felszólítja az embereket, hogy imádják a Teremtőt: *„aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”*.

A szabadítás reményével a szívben az emberek nagyon könnyen kapaszkodnak abba, ami nem hoz szabadítást, és elutasítják azt, ami megszabadíthatja őket. Két példa a Szentírásból segíteni fog megérteni ezt. A vakon született ember szüleiéről János apostol azt mondja, hogy *„félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből”*. (Ján 9:22)

Ezek a szülők és nem csak ők, látták az Igének teremtő erejét megnyilvánulni Jézus Krisztus csodáiban, pusztán a szavak kimondása által. Azonban nem tudtak szakítani a félelmükkel, amely bennük uralkodott, hogy ne adjanak többé dicsőséget az embernek. A következő példa Izrael népéről szól, amikor a Sínai hegy lábánál voltak. A nép Isten ereje megnyilvánulásának tanúja volt az Egyiptomra küldött csapásokban, tanúja volt a Vörös-tenger szétnyílásának és a törvény kihirdetésének. Ott, a hegy lábánál a nép közül egyesek vissza akartak térni Egyiptomba, abba az országba, ahol újra rabok lettek volna, mások pedig Kánaán földjére akartak menni; azonban egy dolgot mindnyájan akartak - aranyborjút önteni, amely békében vezeti őket a célhoz. Aki azt gondolja, hogy az emberek és az egyházak helyzete a 21. században különbözik ettől a két példától, az súlyosan téved. Az első angyal üzenetének célja az, hogy kihozzon bennünket ebből a rabságból. Ezért az első angyal örökkévaló evangéliuma hívja az embereket az igazi imádatra - *Azt imádjuk, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”*.

Ebben a részben megvizsgáljuk, hogy mit jelentenek az örökkévaló evangélium ezen szavai, és azok gyakorlati alkalmazása.

Mivel ez az üzenet a Teremtő hatalma által történő szabadítás üzenete, nagy segítségünkre lesz, ha a Bibliában leírt másik szabadulás eseményére összpontosítunk. Az Egyiptomból való szabadulásról van szó. Ellen White egy nagyon fontos dologra hívja fel figyelmünket:

„A hegységek bástyái között Mózes egyedül volt Istennel. Egyiptom pazar templomai itt többé nem nyugtázták le elméjét babonáival és hamisságaival. Az örökkévaló dombok ünnepélyes nagyságában Mózes a Magasságos fenségén elmélkedett, és a kontraszt által tudatára ébredt, hogy Egyiptom istenei mennyire erőtlenek és jelentéktelenek voltak. Itt mindenre a Teremtő neve volt írva. Mózesnek úgy tűnt, mintha Isten jelenlétében állna, és hatalma lenyűgözte. Büszkesége és önelégültsége szertefoszlott. A pusztaság egyszerűségében semmivé lettek egyiptomi életének könnyű és fényűző következményei. Mózes türelmes, tiszteletteljes és alázatos emberré vált, „minden embernél inkább, akik e föld színén vannak” (4Móz 12:3), de ugyanakkor Jákob hatalmas Istenébe vetett hite erős volt. (...) Itt, a Szentlélek ihletése alatt, Mózes megírta a Teremtés könyvét.” (Pátriárkák és próféták)

Az égő csipkebokornál Mózes jeleket kért az Istentől, arra gondolva, hogy a nép nem fog hinni neki. Isten megadta ezt. De a jeleknél fontosabb volt a Szentírás, a teremtés könyve, amely bemutatta Isten hatalmát a teremtésben, és természetesen a megváltásban, az ábrahámi szövetségben, vagyis az evangélium bemutatásával. Nincs tudósítás arról, hogy Mózes magával vitte volna a teremtés könyvét Egyiptomba, de minden bizonnyal elvitte az ihletett ígét, amely benne volt a könyvben. A Genézis könyve a teremtés bemutatásával kezdődik. Vajon véletlen, hogy az első angyal által hirdetett örökkévaló evangéliumnak ugyanaz a témája, mint a teremtés könyvének?

Istennek nem volt szüksége segítségre a világegyetem megteremtéséhez, és nem is tett erőfeszítéseket, hogy a kigondolt terve megvalósuljon. *„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük...Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:6, 9)* Kezdetben az Ige Istennel volt, de az Ige Isten volt. Amikor az Ige szólt, minden, amit kimondott, valósággá vált, bármiféle további segítség nélkül. Csupán a kimondott Ige létrehozta a teremtést: *„Hiszen Kezem veté e föld alapját, és Jobbom terjeszté ki az eget, amint szólítom őket, mind előálltak”. (Ézs 48:13)*

Mózes így mutatta be Istent az Egyiptomban raboskodó zsidóknak, akik nem voltak tudatában annak, hogy egy sokkal nehezebb és veszélyesebb kötelékben élnek - a bűn kötelékében, amely rabságban tartja őket saját gondolkodásmódjuk által.

Ez akkor mutatkozott meg, amikor már szabadok voltak, de megijedtek, hogy Mózes a hegyről kisélekedik, és úgy döntöttek, hogy egyesek visszatérnek rabságba, mások pedig Kánaánba indulnak, előttük egy istenként tisztelt aranyborjúval.

Mennyire ékesszóló ez a tapasztalat a generációnk számára, akire a nagy szabadítás vár. A bűnből való megváltás nem más, mint a teremtés helyreállítása - egy új teremtés. Az a tény, hogy Isten teremtette *„az eget a földet, a tengert és a vizek forrásait”*, elégséges bizonyíték arra, hogy elhiggyük, hatalmában áll megtenni azt, amit megígért nekünk. Ezért hirdettetik

az örökkévaló evangélium üzenete az ítélet órájában. Egy ilyen Istent félnünk és imádnunk kell, dicsőséget adnunk, elfogadva azt a dicsőséget, amelyet Ő ad nekünk.

Az örök evangélium üzenete nem azt kéri, hogy magunkra tekintsünk, zsinagógáinkra, és az általunk gyártott meggyőződéseinkre. Arra sürget, hogy Istenre tekintsünk. *„Hagyjátok el az embert, akinek lehelete az orrában van”* (Ézsaiás 3:1 - *Fidela*), mondja Ézsaiás próféta, János apostol pedig így egészíti ki: *„és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”*.

Noha nem állíthatjuk, hogy kimerítettük a témát, de továbblépünk Isten teremtő munkájának befejezésére, megértve, hogy csak a hit teszi lehetővé, hogy felismerjük Istent teremtésének egészében.

„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő” - írta Pál apostol a Zsid 11:3 versében, és az Ef 2:8-9 versekből megtudjuk, hogy ez Isten ajándéka. *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.”*

Ebből láthatjuk, hogy Isten örködni fog, hogy mi hinni tudjunk, és ezt szintén Jézus által viszi véghez, aki *„a hitnek fejedelme és bevégezője”*. (Zsid 12:2)

Isten teremtése szombatnapon ért véget. A szombat a teremtés teljességének jele volt, és amikor Isten kihirdette törvényét a Sínai hegyen, bemutatva az igazság tökéletességét, azt mondta:

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van. Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.” (2Móz 20:8-11)

Isten teremtő munkájában a szombat a teremtés összefüggésében van bemutatva. A Sínai hegyen a szombat az Úr nyugalomnapjaként van szemléltetve, aki teremtette *„az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van”*.

Az örökkévaló evangélium talán újra megemlékezik a szombatnapról? Mindenképpen!

Az ítélet órájában a szombat az igaz imádat jele lesz, egy olyan nép szimbóluma, aki a törvény iránti engedelmesség által féli az Istent, és dicsőséget ad Neki, elfogadva munkáját, és az általa kijelölt napon imádják őt. Az első angyal üzenete az emberek elé hozza azt az üzenetet, amelyet a szombat tartalmaz. Melyik ez az üzenet?

Kezdetektől fogva az emberiséghez intézett utolsó üzenet a teremtő Istenre irányítja a figyelmet. Bár *„ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette*

nekik” (Róm 1:19), és „ami benne láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és Istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megérthető és meglátható”, Isten adta az embernek a szombatot, mint a teremtés emlékünnepe és a nyugalom jele.

„És adám nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ez 20:12)

„És az én szombatjaimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek, **hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.**” (Ez 20:20)

A szombatnak fel kell hívnia a figyelmet arra a tényre, hogy Isten a mi Teremtőnk és a mi Istenünk. A szombat egy emlékmű, ami arra emlékeztet, hogy Isten munkálja az üdvösségünket, és csak Benne kell bízunk, hogy ez megvalósulhasson. Az örökkévaló evangélium hívja az embereket, hogy imádják „azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait”. A szombat ugyanezt teszi, ezért a szombat az örökkévaló evangélium teljeseése. A tökéletesség pecsétje. A szombat az új, teljes és tökéletes teremtés jele.

A szombat megtartása az a jel, amely mutatja, hogy mit jelent számunkra Krisztus. Ha tiszteletben tartjuk a szombatot a jele nélkül, hogy újjá vagyunk teremtve az Isten képére és hasonlatosságára, akkor nem az Úrnak szombatját, hanem csak a szombat napot tartjuk meg.

„Ez immár második levélírásom nektek, szeretteim, amellyel a ti tiszta gondolkozásokatok emlékeztetés által serkentetem; Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatáról: Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, És ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pét 3:1-4)

Mit szeretett volna Péter apostol, hogy a levél címzettjei mit tartsanak mindig szem előtt? Azokat a szavakat, amelyeket a próféták már korábban kijelentettek. Miért? Mert szeretné, ha ezeknek a szavaknak felismernénk az értékét, és ezekkel a szavakkal foglalkoznának gondolataink, hogy ezáltal befogad hassuk életünkbe és elménkbe e szavak erejét és erősségét.

Ezt azért szeretné, mert a próféták által elmondottak az Isten szavai voltak, a próféták pedig a „bennük levő Lelke” (1Pét 1:11) által mondták el ezeket a szavakat. Ezek mindig erős falak lesznek a hitetlenség ellen, amely jellemezni fogja a végidőt.

Sokakban hitetlen gondolatok fejlődnek, mert nem sikerül magukévá tenni Isten szavait, és nem látják, hogy az az Ige, amely megteremtette a világot, meg is fogja tartani arra a napra, amikor tűz által megtisztíttatik.

„Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; Amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az Istentelen emberek romlásának napjára.” (2Pét 3:5-7)

Tehát, Isten Krisztusban nyilvánult meg a Szaván keresztül a teremtés művében, és továbbra is ugyanúgy nyilvánul meg a teremtett dolgokban: a teremtés munkájában, a megőrzésben, az egyben tartásban és a fenntartás munkájában. Krisztus a szombat Ura, és Krisztust tisztelni a szombat tiszteletét jelenti, amely felett Ő az Úr. Isten hagyja, hogy a szombat legyen a megszentelésnek, a nyugalomnak, Isten képének és hasonlatosságának a jele, MOST.

6. Leomlott Babilon

1840-ben a Jelenések könyve 14. fejezetében levő első angyal üzenetét a millerita mozgalom hirdette. Noha nem értették teljes mértékben, mégis az üzenet egy nép felemelkedéséért munkálkodott, amely elfogadja az örökkévaló evangéliumot, és készen áll az ítélet órájára. Az emberek többsége nem fogadta el az üzenetet, vagyis, amit akkor értettek belőle, és a nagy csalódás után még azok is elutasították, akik azt mondták, hogy elfogadták azt. De az első angyal üzenetének világossága nem aludt ki. Az üzenet továbbra is ragyog mindazok számára, akik Isten dicsőségében akarnak élni. Voltak és lesznek olyan emberek, akik elfogadják az üzenetet, olyanok is, akik elutasítják, és olyanok, akik becsapják saját magukat gondolva, hogy elfogadták azt. Az első angyal üzenetének elutasítása következtében 1844 nyarán elhangzott a második angyal üzenete: *„Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:8)*

Ebben az epizódban három pontban megfogalmazott kérdést fogunk tanulmányozni a második angyal üzenetével összefüggésben:

1. A kapcsolatot vizsgáljuk a hármasközi angyali üzenet második része és a Máté 25. fejezetében szereplő tíz szűz példázata között.
2. Mi a Babilon?
3. Mi az egyik oka annak, ami Babilon bukásához vezetett?

„A második angyal üzenete és a tíz szűz példázata közötti kapcsolat nagyon fontos az adventisták számára. Az éjjeli kiáltás - ”Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe” Máté 25:6 verséből - a Megváltó által elmondott példabeszéd csúcspontja. A késés után a vőlegény

megérkezése a menyegzőre, a tíz szűz tapasztalata, és az ajtó bezárása voltak a milleriták számára az elsődleges érdeklődési témák, de leginkább annak a kis csoportnak, amely hűséges maradt Istenhez az 1844. október 22-i nagy csalódás után. 1844 nyarán a milleriták elkezdték hirdetni a Babilon bukásáról szóló üzenetet, annak eredményeként, hogy azok az egyházak, amelyekhez korábban tartoztak, ellenük és a tanítások ellen fordultak. Az általuk hirdetett üzenettel szembeni ellenállás odáig fajult, hogy kizárták őket az egyházakból, vagy maguk az üzenethirdetők hagyták el az egyházakat. A milleriták megértették, hogy azok az egyházak, amelyek elutasították az első angyal üzenetét, alkották akkor a Babilont. Újból nagy figyelmet kezdtek szentelni az éjjéli kiáltásnak, és ez egy új misszió impulzust adott a mozgalomnak abban az időben. Ellen White így írta le azokat az eseményeket: „Reményeink most az Úr 1844-es eljövételére összpontosultak. Ez volt a második angyal üzenetének időszaka is, aki az ég közepén repülve ezt kiáltotta: <<Leomlott, leomlott Babilon>>. Az Úr szolgálói először 1844 nyarán hirdették ezt az üzenetet. Ennek eredményeként sokan kiléptek a bukott egyházakból. Az üzenethez tartozott az éjjéli kiáltást: <<Ímhol jön a vőlegény! Jöjjetek elébe!>> Az ország minden részébe vitték ezt a világosságot, és a hívás emberek ezreit riasztotta fel. Az üzenet városról-városra, faluról-falura terjedt, egészen a legtávolabbi területekig. Eljutott a tanultakhoz és tehetségesekhez, de a tudatlan és egyszerű emberekhez is.” (Bt1)

Az első és a második angyali üzenet az éjjéli kiáltással együtt nagyon fontos volt a millerita mozgalom számára, de még fontosabbá vált az 1844. október 22-e után létrejött adventmozgalom számára. A nagy csalódás előtti időszakban a két angyal üzenetét és az éjjéli kiáltást nem értették teljesen, de az intenzív bibliatanulmányozás által Isten a hűséges maradóknak egyre világosabb megértést adott a jelenvaló igazságról.

Az 1844. október 22-i nagy csalódás tapasztalata és Hiram Edson másnapi kukoricatáblában történt látomásának tapasztalata után Owen Russel Loomis, Franklin Hann, és Hiram Edson elkezdték az első adventista kutatást a szentélyről.

Az egyik következtetés, amelyre a tanulmányozásuk során eljutottak az volt, hogy a tíz szűz példázatából a menyegző, és a Bárány menyegzője a Jelenések 19:7-9 és 21:9-27 ugyanazt az eseményt képviselik, nevezetesen Krisztus belépését a szentek szentjébe, hogy elvégezze az utolsó szolgálatát, mint Főpap. Ők megértették, hogy a menyegző a mennyben zajlik Jézus Krisztus második eljövetele előtt, és a menyasszony a város, az Új Jeruzsálem, nem az egyház, mint ahogy más keresztények hitték. Ezt a tényt megerősítette Ellen White, amikor 1844 decemberében két látomást kapott, amelyben Isten megmutatta az adventnép zarándoklatát és az éjjéli kiáltást, valamint 1845 februárjában megint látomást kapott, amikor látta a Vőlegény megérkezését a menyegzőre.

Az adventisták folytatták a bibliakutatást, építve a három férfi felfedezéseire, és megértették, hogy a szentélynek nagyon fontos helyet kell elfoglalnia vallásos életükben.

Tanulmányaik hangsúlya elsősorban Krisztusnak a szentély második részében folytatott munkájára összpontosult, amelyet 1844-ben kezdett meg, amikor eljött a menyegzőre. Attól kezdve a két angyali üzenetet és az éjféli kiáltást jobban értették, és mindez az 1888-as évben tetőzött a hit általi megigazulás üzenetének bemutatásával.

Ahhoz, hogy megértsük a második angyal üzenetét, meg kell értenünk, mi a Babilon. Nyilvánvaló, hogy a második angyal üzenete figyelmeztetésként érkezik Istentől azokhoz, akik elutasítják az első angyal üzenetét. Mi tulajdonképpen a végidei Babilon, mert Nimród Bábel tornya, vagy Nabukodonozor városa már nem létezik, és Ézsaiás egyik prófécija szerint Babilon soha nem lesz többé az, ami régen volt.

„És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a káldeusok dicsekvésének díszje, mint ahogyan elpusztítá Isten Szodomát és Gomorát; Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről nemzetségre, nem von sátrát ott az arabiai, és pásztorok sem tanyáznak ott; Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struccok laknak ott, és bakok szökdelnek ott; És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.” (Ézsa 13:19-22)

Jelenések 16:19 verse kijelenti, hogy Isten Babilonra önti az Ő haragjának poharát; Jelenések 18:10 verse leírja, hogy Babilon meg lesz ítélve és büntetve, majd a 21. vers a teljes és végleges pusztulásáról beszél. A Szentírás, Mózes első könyvétől egészen a Jelenések könyvéig, tudósít egy városról, amely a nagy király lakhelye lesz. Ugyanakkor a Bibliában, Mózes első könyvétől egészen a Jelenések könyvéig olvasunk Babilonról, arról a városról, amely Isten ellen dolgozik.

Jeruzsálem helyre lesz állítva, és menyasszonyként átadva Jézusnak, míg Babilont elítélik, és örökre elpusztítják. Ha Jeruzsálem a béke és az igazság városa, akkor Babilon pont az ellentéte: a város, amely Isten és igazsága ellen harcol. János apostol a következő szavakkal írja le Babilont:

„És jöve egy a hét angyal közül, akinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nekem: Jövel, és megmutatom neked a nagy paráznának kárhoztatását, aki a sok vizen ül; Akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai. És lélekben elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, amely teljes vala káromlásnak neveivel, amelynek hét feje és tíz szarva vala. Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skárlátba, és megékesítettett vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával, És az ő homlokára egy név vala írva: TITOK; A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA. És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyágtévőinek véréből; és nagy csodálkozással csodálkozámmal, mikor látám őt.” (Jel 17:1-6)

A kép több mint szuggesztív. Babilon nem jelképezhet mást, csak egy hamis kereszténységet, amely az állam hatalmát használja céljainak megvalósításához. Arról a hamis

kereszténységről van szó, amely elkezdett növekedni Krisztus után a második századtól kezdve, és amelyhez csatlakoznak mindazok az egyházak, amelyek elutasítják az első angyal üzenetét.

De mi vezet ahhoz, hogy a keresztény világ többsége azonosul Nimród Babel tornyával?

A prófétaág lelkének egyik idézetéből kiindulva azonosítani fogjuk az egyik okot, amely Babilon bukásához vezetett:

„Amikor az egyházak elutasították az első angyal üzenetét, a mennyből jövő világosságot vetették el, és kiestek Isten kegyéből. Saját erejükben bíztak, és ellenállva az első angyal üzenetének olyan helyzetbe kerültek, ahonnan már nem láthatták a második angyal üzenetének világosságát. De az Isten szerettei, akiket elnyomtak, elfogadták az üzenetet, a <<Leomlott Babilon>>, és elhagyták egyházaikat. A második angyal üzenetének befejezése előtt nagy mennyei világosságot láttam Isten népére kiáradni. E világosság sugarai a naphoz hasonlóan ragyogtak. Hallottam az angyalok hangját, akik így kiáltottak: <<Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!>>. Ez volt az éjjéli kiáltás, amely erőt adott a második angyal üzenetének. Mennyei angyalok küldtek, hogy az elcsüggedt szenteket felrázzák és előkészítsék őket az előttük álló nagy munkára. Nem a legtehetségesebb férfiak fogadták el először ezt az üzenetet. Az angyalok az alázatos, engedelmes és odaadó lelkekhez lettek elküldve, arra indítva őket, hogy továbbítsák a hangos kiáltást: <<Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!>>. Azok, akiket megbíztak a hangos kiáltással, siettek, és Isten Szentlelkének ereje által hirdették az üzenetet és bátorították elcsüggedt testvéreiket. Ez a munka nem függött emberi bölcsességtől vagy iskolázottságuktól, hanem Istennek erejétől, és a szentek, akik hallották a felhívást, nem állhattak ellent neki. A leginkább lelkiek fogadták el az üzenetet és azok, akik korábban a munkát vezették utolsóként fogadták el, és segítettek erőteljesebbé tenni a kiáltást: <<Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!>>. (Tapasztalatok és látomások)

Az idézet megmutatja Babilon fájdalmas pontját - a saját erejében való bizást, és az örökkévaló evangélium elutasítását. Mi Babilon erőssége, vagyis az őt alkotó egyházak erőssége? Semmi más, mint a hitvallásuk, vagy a hitről szóló nyilatkozatok, amelyeket megfogalmaznak az egyházi tanácsokban. Jaroslav Pelikan, egy lutheránus teológus, aki az ortodoxiára tért át, a következőket mondta a hitvallásokról:

„Minden vasárnap az egész világon keresztények milliói szavalják, éneklük (vagy legalább hallgatják) egyik vagy másik hitvallást, és legtöbbször keresztelezésénél a nevükben elmondanak egy hitvallást, vagy ők maguk mondják el. Ezért mindnyájan tudjuk, mi a hitvallás - csak nehogy kérje tőlünk valaki, hogy meghatározzuk azt. (...) A hitvallás vagy a hit megvallása szavak mellett használva a „meghatározni” ige [latinul definiere], elsődlegesen egy technikai szó, amely meghatározza a jogalkotási folyamatát annak, amit az egyháznak hinnie, tanítania és vallania kell. A „horostepisteos” kifejezés a bizánci görög nyelv standard

*lexikonjában így van fordítva: <<hit megvallása, hitvallás>>.”
(Jaroslav Pelikan „Credo” Polirom Kiadó, 2010. 37. old)*

Azok az egyházak, amelyek elutasították az evangéliumot, hogy helyette egy emberi hitvallás rendszerét prédikálják, felcserélték az Isten Igéjét az emberi bölcsességre. Ez okozta Babilon bukását. Ezt látták a pionírjaink, akik nem akarták, hogy az általuk megalapított maradék egyház ugyanazt tegye, mint a Babilon, amelyből a menny ereje által éppen kijöttek. A pionírok szavai világosak voltak:

„Az Isten egyházában a szigorú rendet és a fegyelmet támogatjuk. Miközben elutasítunk minden emberi hitvallást, vagy platformokat, amelyek kudarcot vallottak az evangélium által megállapított rend teljesítésében, mi a Bibliát fogadjuk el - a hit és a vallásgyakorlat tökéletes szabályát -, amely Istentől ihletett. Ez lesz a platform, amelyen állni fogunk, a hitvallásunk és a fegyelmünk. Ez nem fog kudarcot vallani abban a munkában, amelyért rendeltetett.” (James White „Az evangélium rendje” Review and Herald, 1853. december 13.)

„A hitehagyás első lépése egy hitvallás kidolgozása, majd utána elmondják, mit kell hinnünk. A második lépés: a hitvallást a hűség próbájává tenni. A harmadik lépés: tesztelni a tagokat ezen hitvallás által. A negyedik lépés: eretnekként ítélni azokat, akik nem hisznek abban a hitvallásban. Az ötödik lépés: üldözést indítani azok ellen.” (J.N. Loughborough, Review and Herald, 1861. október 8, 148. old)

Babilon, amely az evangélium elutasítása miatt esett el, egy olyan valláson alapul, amely emberi rendszerekből, hitvallásokból és az emberi elme által kigondolt elméletekből áll. Ellen White kijelenti:

*„A Biblia vallása nem teológiai rendszerekből, hitvallásokból, elméletekből és hagyományokból áll, mert akkor már nem Isten titka lenne. A természetes emberek megérthetnék saját természetes képességeik által. De a vallásnak, a Biblia vallásának gyakorlati és megváltó energiája van, olyan elemek, amelyek teljes egészében Istentől származnak - Isten erejének személyes tapasztalata, amely az egész embert alakítja át.”
(Ellen White 1888-as anyag)*

„Az apostol rámutatott arra, hogy a vallás nem hagyományokból és ceremóniákból, hitvallásokból és tantételekből áll. Ha ez így lenne, a természetes ember kutatás által megérthetné, mint ahogyan a világ dolgait is megérti. Viszont Pál apostol azt tanította, hogy a vallás gyakorlati, és megmentő erő, egy teljes egészében Istentől származó elv, Isten erejének személyes tapasztalata, amely az egész embert alakítja át.” (Apostolok története)

A megváltás ereje csak az első angyal örökkévaló evangéliumában található meg. Ez az erő, amely „Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére”. Aki megtagadja ezt a megmentő erőt, helyettesíti azt egy hitvallással, amely végül eltávolítja teljesen Istentől. Erre figyelmezteti az emberek a második angyal üzenete.

„Egyetlen érdeklődés fog dominálni, egyetlen téma elnyeli az összes többit - Krisztus a mi igazságunk.” (1888-as anyag)

7. A hit általi megigazulás

Nyilvános szolgálatának elején Jézus megtisztította a jeruzsálemi templomot. Missziója végén ismét megtisztította azt. Ezáltal felhívta a figyelmet az ott történt dolgokra, melyek megsomorították és meggyalázták Istent. A templom megtisztításának azonban volt egy másodlagos célja is. Ami a vallási vezetők engedélyével és bátorításával történt a templomban, az valójában annak a külső megnyilvánulása volt, ami azok szívében lakott, akik abban az időben Isten egyházát alkották. A templom megtisztítása egy gyakorlati és élő leckéje volt annak a tisztításnak, amit Jézus a zsidó közösség minden tagjában véghez akart vinni. A szentély, amelyben Isten lakott, minden zsidónak bizonyosságul szolgált, hogy mindegyiküknek templomnak kellene lenni, amelyben Isten lakik.

„(...) a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek (...)” (1Kor 6:19)

„Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és bennük járok; és leszek nekik Istenük, és ők én népem lesznek.” (2Kor 6:16 KJV)

„(...) és betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben az ő testéért, amely az egyház. Ennek lettem szolgájává Isten megbízásából, amelyet rátok nézve adott nekem, hogy betöltsen az Isten ígését, mégpedig azt a titkot, amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen nagy a pogányok között e titok dicsőségének a gazdagsága, hogy bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége.” (Kol 1:24-27)

Az örök időktől fogva elrejtett titok, vagyis az evangélium titka nem más, mint a „*bennetek lévő Krisztus*”. A templom megtisztításával Jézus ezt hirdette. A vég idején ez a téma még nagyobb figyelmet követel. Dániel próféciai a mennyei templom tisztítását szemléltetik, amit

valójában csak az emberek bűnei szennyeznek be, nem pedig az emberek szentségtelen jelenléte a templomban, vagy vallási sefteléseik.

Ahhoz, hogy a mennyei templom megtisztulhasson, szívünkben ki kell szárítani a bűn forrását. Ez az egyik oka annak, hogy Isten küldi a hármasszöveget. Az első angyal az örökkévaló evangéliumot hirdeti, bejelenti az ítélet kezdetét az engesztelés napján, és a Teremtő hatalmára és isteni szeretetére irányítja az emberek figyelmét, akiktől elvárja az engedelmességet. A második angyal bejelenti Babilon bukását. A két angyalt egy harmadik angyal követi, amely egy újabb üzenetet hoz Istentől. Isten a hármasszöveget a föld lakóinak küldte, hogy szeplőtelenre tegye őket a mennyei szentély megtisztítása érdekében. A három angyal üzenete egy egyházat épít arra az egyetlen alapra, amely megtarthat egy egyházat, aki Jézus Krisztus. Pál apostol megértette, hogy csak Krisztus lehet az egyetlen alap, ezért kijelentette:

„Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít reá. Ki-ki azonban meglátja mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3:10-11)

Jézus Ádám leszármazottainak testében jött erre a földre, hogy az egyház alapjává válhasson, és a halál kapui sem vehetnek rajta diadalmat. Néhány nappal azelőtt, hogy áldozatul ajánlotta volna magát, Jézus kijelentette, hogy akkor jön el a világvége, amikor az Isten országáról szóló evangélium hirdettetik minden népnek. Majd miközben felfedte magát Jánosnak Pátmosz szigetén, az ember Fia megmutatta a szeretett tanítványának, hogy a föld aratása, vagyis a világvége előtt Isten elküldi a föld lakosainak a hármasszöveget, amely megérleli a termést a világ végére, és felkészít egy népet az Isten számára.

Figyelembe véve az eddig említett igazságokat, vigyázzunk, hogy egyikünk se építsen másik egyházat egy másik alapra. Csak egy egyház létezik, amelyről a harmadik angyal így beszél: *„Itt van a szenteknek békeséges túrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:12)*

Ebből megérthetjük, hogy a harmadik angyal üzenete nem az ember által kitalált elmélet, nem az egyházi zsinatok kitalált hitvallása, hanem Isten evangéliuma - az Ő hatalma mindazoknak, akik hisznek. A három angyal üzenete sokkal többet jelent, mint amennyit mi vagy mások megérthetnénk. Isten atyai fájdalmában utoljára hirdeti az evangéliumot. Ez az utolsó felhívás a tökéletességre, az utolsó felhívás a megtisztulásra, az utolsó felhívás, mielőtt minden olyan lenne, mint kezdetben - bűn és bűnösök nélkül. Napjainkban olyan időben élünk, amikor a hármasszöveget munkálkodik egy nép elkészítésében, amely megáll az örök igazság alapján.

De miközben ez az üzenet szívünkbe hozza az örökkévalóság visszhangját, mi megállunk és félünk. A harmadik angyal üzenete egy fenyegetést tartalmaz azokkal szemben, akik imádják a fenevadat, és elfogadják annak jelét:

„Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is iszik majd Isten haragjának borából, amelyet elegyítetlenül készített el haragjának poharában, és tűzben és kénköben gyötrődik a szent angyalok előtt és a Bárány előtt És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi.”

Vajon megértettük azt, hogy ha visszatartunk valamit abból, amit ez a világ adott, visszatartunk abból, amit Ádám adott, ha rajtunk még a földi természetünk uralkodik, akkor mindenképpen imádni fogjuk a fenevadat, és megkapjuk annak jelét? Megértettük, hogy valami olyanra van szükségünk, ami nincs, ami különbözik attól, amit Ádámtól kaptunk? Vajon megértettük, hogy Jézus meg akarja tisztítani azt a templomot, amit az Ő dicsőségére teremtett? Itt van a harmadik angyal üzenete, hogy segítsen nekünk.

De lássuk, hogyan!

A harmadik angyal üzenete csatlakozik a másik két üzenethez, hogy felhívja a figyelmet az előző fejezetben leírt fenevad imádatára. Annyira nagy a fenevad ereje és befolyása, hogy az egész föld követi őt, kivéve azok, akiknél van a szenteknek békességes tűrése, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét. Túl nagy a kontraszt, hogy észrevétlen maradjon a fenevad és követői, valamint azok között, akiknél van a szenteknek türelme. Túl nyilvánvaló, hogy ne szülessen meg a kérdés: „Milyen erő képesíti ezeket az embereket, hogy ne hajoljanak meg Sátán előtt, és mi által győzedelmeskednek a fenevad felett, mint ahogy olvassuk Jelenések 15. fejezet 2. versében?” A válasz több mint nyilvánvaló. Krisztus, a mi igazságunk, Ő teszi ezt. Csak Ő adhat erőt, amely legyőzheti a fenevad befolyását. Ezt az erőt az evangélium így írja le: *„Krisztus ti bennetek van”*.

A Jelenések 14:9-12-ben leírt prófétikus jelenet egy olyan népet mutat be, amely harcol a fenevaddal, egy olyan népet, amely győzni fog az evangélium hatalma által. A harmadik angyal üzenete tehát nem más, mint a hit általi megigazulás üzenete. Ellen White megértette ezt, és kijelentette:

„Néhányan megkérdeztek, igaz-e, hogy a hit általi megigazulás a harmadik angyal üzenete, és én azt válaszoltam: <<Bizony a harmadik angyal üzenete>>.”
(*Review and Herald, 1890. április 1.*)

„Az Úr, az Ő nagy kegyelmében egy üzenetet küldött népének Waggoner és Jones testvérek által. Ez a téma hangsúlyosabban a világ elé hozza a magasságos Megváltót, és a világ bűneiért elszenvedett áldozatát. Az üzenet bemutatja Jézus hit általi megigazulását, és hívja az embereket, hogy elfogadják Krisztus igazságát, amely Isten parancsolatainak engedelmségében nyilvánul meg. Sokan szem elől tévesztették Jézust, ezért szükséges, hogy tekintetük Isten személyére irányuljon, az Ő érdemeire és az emberi család iránti változhatatlan szeretetére. Minden hatalom neki adatott, hogy gazdag ajándékokat osszon az embereknek, részesítve az Ő igazságának megfizethetetlen ajándékában, a segítség nélkül

maradt emberiségnek. Isten parancsolata szerint ezt az üzenetet kell hirdetni az egész világon. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet a Szentlélek bőséges kitöltetése kísér, és hangos szóval hirdettetik.” (Ellen White Az 1888-as anyag)

Az első angyal örök evangéliumról szóló üzenetének, amihez csatlakozik a következő két angyal, célja, hogy hívja az embereket Isten imadására, mert „*eljött az Ő ítéletének órája*”. Mivel Isten Jézus Krisztus által ítéli meg az emberek titkait az evangélium és az Ő törvénye alapján, akkor nyilvánvaló, hogy a hármass angyali üzenetben az örökkévaló evangélium prédikálásának célja a lelkek felkészítése az ítéletre.

Az élet tökéletes harmóniája Isten törvényével az egyetlen eredményes felkészülés az ítéletre. Nyilvánvaló tehát, hogy ez az üzenet felszólít minden embert, hogy engedelmességen Isten parancsolatainak. Más szavakkal, az igazsághoz hívja az embereket, mely által megállhatnak az ítéletben. Következésképpen, a hármass angyali üzenet fő célja Isten parancsolatainak megtartása, mert Krisztus Jézusban semminek nincs értéke, csak a szeretet által munkálkodó hitnek, azaz Isten szeretetének. Isten szeretete pedig az, „*hogy megtartsuk az ő parancsolatait*”, „*a szeretet pedig a törvény betöltése*”. A harmadik angyal üzenetének befejező szavai a hármass angyali üzenet összegzése a szentekről, akik készen állnak az Úrral való találkozásra.

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Így hát az üzenet kezdő szavai, befejező szavai, és a hármass angyali üzenet összes többi kijelentése a szentekkel kapcsolatban három szóban foglalható össze: „*hit általi megigazulás*”. Tehát a hit általi megigazulás a harmadik angyal üzenete, ezért a hit általi megigazulás prédikálása a harmadik angyal üzenetének hirdetését jelenti.

Valóban, mit használ ha tudjuk, hogy leomlott Babilon, és hogy nem kell elfogadnunk a fenevad bélyegét kezünkre vagy homlokunkra? Mit használ, ha beleegyezzünk, hogy kijövünk Babilonból, milyen előny származna abból, ha tudjuk, hogy nem kell imádnunk a fenevadat, mi haszna Isten ereje nélkül, mi haszna az erő nélkül, amely megment a fenevad képének hamis imádatától, és az erő nélkül, amely kihoz minket a bűnből?

Ezért a hit általi megigazulás prédikálása az örökkévaló evangélium üzenetében nem más, mint a harmadik angyal üzenete lélekben és igazságban.

Csak az örökkévaló evangélium, az örökkévaló szövetség hit általi megigazulásról szóló üzenetének figyelmeztetései és kijelentései hatásosak az ítélettel, Babilon leomlásával és a hamis imádatokkal kapcsolatban.

Áldott az a férfi, és áldott az a nő, aki elfogadja ezeket az üzeneteket az őket kísérő erővel együtt.

„Az evangélium üzenete erre az időre - mondta Ellen White - benne van a harmadik angyal üzenetében, amely magába foglalja az első és a második angyal üzenetét, és amelyet hirdetni kell mindenütt, mert ez a jelenvaló igazság. Ennek a különleges jellegű üzenetnek nagy erővel kell előre haladnia. Az üzenetet nem szabad eltakarni elméletekkel és az emberek elgondolásaival.” (Ellen White, 15 LtMs, Lt20, 1900)

8. A türelem

„Amikor Jézus szolgálata véget ért a Szenthelyen - írta Ellen White a Tapasztalatok és látomások című könyvében - átment a Szentek Szentjébe, és megállt a frigyláda előtt, amely Isten parancsolatait tartalmazza. Akkor az Úr elküldött egy másik erős angyalt a harmadik üzenettel a világ számára. Az angyal kezében pergamentekercs volt, és midőn méltósággal és hatalommal alászállott a földre, egy félelmetes figyelmeztetést hirdetett a legrettenetesebb fenyegetéssel együtt, melyet emberhez intéztek valaha. Az üzenet célja az volt, hogy felkészítse az Isten gyermekeit a kísértés és szenvedés órájára, amely előttük áll. Az angyal azt mondotta: <<Közvetlen harcba kerülnek a fenevaddal és az ő képével. Egyetlen reményük az örök életre, ha szilárdan állnak. Habár életük veszélyeztetve van, mégis erősen kell kapaszkodniuk az igazságban.>> A harmadik angyal a következő szavakkal fejezte be üzenetét: <<Itt van a szentek tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét.>> Amikor az angyal megismételte ezeket a szavakat, rámutatott a mennyei szentélyre. Akik elfogadják ezt az üzenetet, azoknak gondolatai a Szentek Szentjére irányulnak, ahol Jézus a frigyláda előtt áll, és egy utolsó engesztelést végez azokért, akikért a kegyelem még késlekedik, és azokért, akik tudatlanságból hágták át Isten parancsolatait. Jézus az élő igazakért és a halott igazakért is végez engesztelő áldozatot. Az engesztelés magába foglalja mindazokat, akik Krisztusba vetett reménységgel haltak el, de mivel nem volt alkalmuk világosan megismerni Isten törvényét, tudatlanságukban hágták át a parancsolatokat.”

A harmadik angyal üzenete - amelyről az előző részben megértettük, hogy nem más, mint a hit általi megigazulás - felhívja figyelmünket a Megváltó munkájának utolsó szakaszára. 1844 ősze sok lelki jelentőséggel bír a Hetednap Adventista Egyház számára: Jézus befejezte szolgálatát a Szenthelyen, és megkezdte szolgálatának második részét a Szentek Szentjében,

és ezzel elkezdődött a valóságos engesztelési nap. Akkor ment Jézus a menyegzőre, és ugyanakkor elkezdődött a Dániel 7. fejezetében leírt vizsgálati ítélet, vagy a Dániel 8. fejezetében leírt szentély megtisztítása. Ezáltal az Istenség munkája felkészít egy népet, és ez a nép állva marad az ítélet órájában és győz a fenevaddal vívott harcban, míg végül a fenevad a második eljövételkor elpusztíttatik. Mindenkinek a figyelme ezekre az eseményekre kell, hogy összpontosuljon, mivel ezek teljesen csak akkor fejeződhetnek be, ha az emberi szívben megszűnik a bűn forrása. Mielőtt a mennyei szentély megtisztulna attól, ami beszennyezte, szükséges, hogy a földön Isten népe minden bűntől megtisztuljon. A hit általi megigazulás nem más, mint Krisztus lakozása mibennünk. *„Krisztus tibennetek van, a dicsőség ama reménysége.”*

Milyen szépen írt erről Ellen White:

„Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra az Ő temploma lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandó tanúbizonyság legyen arról a magasztos célról, amely minden ember előtt áll. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, melyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották fel magukat, hogy Isten Lelkének szent templomai legyenek.” (Jézus élete)

Amit egész nemzedékek nem voltak hajlandóak megérteni, az utolsó generáció megérti. A tapasztalatuk különleges. Ez az oka annak, hogy a Jelenések 14:12 verse így kezdi az utolsó generáció bemutatását: *„Itt van a szentek békességes tűrése”*.

Gyűjtsük össze egy csokorba a türelemről szóló legszebb bibliaverseket! Ha elhisszük és elfogadjuk őket, akkor az Ige erejét fogja képezni, mely pajzsként áll majd előttünk. Mivel mást nem ajánlhatunk a Megváltónknak, amikor eljön az ég felhőjén, az Ő ígéreteiből álló csokor legyen ajándékunk most és ezután is. Olvassuk el tehát, mit mond a Biblia a türelemről, és tegyük ezeket a verseket Jelenések 14:12 verse mellé!

Lukács apostol a Szentlélektől ihletve a következőket írta: *„Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket ti közületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De fejeteknek egy hajszála sem vész el. A ti türelmetek által nyeritek meg lelketeket.” (Luk 21:16-19).*

Ezek a szavak leírják, hogy milyen nehéz tapasztalaton megy át az utolsó generáció, amikor az árusítás eléri a csúcspontját. Akkor türelmünk által mentjük meg a lelkünket. A nehézségektől senkinek sem kellene félnie a kegyelem ideje alatt, mert minden átélt nehézség kegyelmet hoz, hogy el tudjuk hordozni, ezáltal dicsőséget adunk Istennek.

„Dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság türelmet hoz, a türelem pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet.” (Róm 5:3-4)

Istennek szentjei közvetlen összeütközésbe kerülnek a fenevaddal, és megpróbáltatások által türelmet fejlesztenek. A türelem reményt és egy megpróbált jellem tapasztalatát fogja eredményezni. Életünkben Sátán megpróbáltatásai áldássá alakulnak, mert Isten nem felejtí el ígérését:

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” (Róm 8:28)

A megigazító hit és a megpróbáltatásokban tanúsított türelem lesznek társaink a hitünk útján.

„Mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben a ti türelmetekkel és hitetekkel, minden üldöztetések és szorongatások között, amelyeket szenvedtek.” (2Thess 1:4 Fidela)

Pál apostol a megigazító hitet és a türelmet említi újra a Zsidók 6:12 versben, amikor kijelenti, hogy általuk örököljük meg Isten ígéreteit:

„Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket.” (Zsid 6:12)

A gondolatot megismétli Zsid 10:36-ban:

„Mert türelemre van szükségetek, hogy miután cselekedtétek Isten akaratát, elnyerjétek az ígéretet.” (Fidela)

Olvassunk el két másik bibliaverset is a türelemről és a reménységről, amelyek segítenek megérteni „a szentek türelme” kifejezést a hármasközi üzenetből:

„Mert amelyek régen megírtak, a mi tanulságunkra írtak meg: hogy türelem által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.” (Róm 15:4)

„Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, türelemmel várjuk.” (Róm 8:25)

A harmadik angyal üzenete megmutatja a türelem szerepét a keresztény jellem tökéletesedésében.

„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek. Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása türelmet szerez. A türelemben pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1:2-4 KJV)

A türelem tökéletes jellemet fog fejleszteni. A hitünk próbára van téve, tesztelve van. Ezen a folyamaton keresztül az életünk harmóniába kerül a tökéletes törvénnyel. Ellen White így írja le Jób tapasztalatát:

„Jób hite szerint teljesedtek a dolgok. <<Ha megvizsgálna engem - mondta ő - úgy kerülnék ki, mint az arany.>> Így is lett. Lankadatlan türelemmel megvédte saját jellemét, és ezáltal Annak jellemét, akit képviselt.” (Nevelés)

Segítsen az Úr, hogy a fenevad felett győzedelmeskedők tartsák meg elméjükben és szívükben az ihletett szavakat, amelyek áldott ígéretként értük írtak meg:

„Annak okáért mi is, kiket a bizonyágoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelkeitekben elalélván.” (Zsid 12:1-3)

Az ígéretetek Krisztusban mind „igenek”, és általuk örökösök vagyunk:

„Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.” (2Pét 1:3-8)